

Живодраг Живковић

Божанске заточенице

1.

НАГЕ НА ИЗВОРУ

*Гле! стас булки где јун баца у очи увалица заспала
Верне и наге не знају да су свуд анђели исплели кике
Од младог цвета. Ко ће да заклопи подочњаке вала
Кад се сјајна пут ко чашица мирисом отвара. Свикле*

*Чуду нису још. Низ облине нежне Радост се умара
Дивне и младене! да л' се своје нестварности плаше
Ил' су све заборавиле у прелепој јасноћи немара
Као срне цвета дојке им се машају збуњености наше*

*Скоро ко детињство... Та линија чиста несводљива
У сваком прегибу буди муње пуне чулног оклевања
И бисер — вода кваси косу која лук рамена скрива*

*Да ли дршћу што их таче муњевитост часа и мењања
Ил' ко несносног госта дворе ужагрени поглед иза шума
Авај... И благи маслаци данас сишли су са ума...*

2.

МОЛИТВА ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

*Ноћас се молим за вас свему што је лишено наума злог
Да туробни Чувар тмина не угледа лепост нагих тела
Због којих се рика јелена провлачи кроз Стрелчев рог
И лахори у дубинама померају нежне увојке анђела*

*Ал' има ли страшније од тога што демони времена чине
Докле с телом вашим умарају прсте скриве
Колико тек у свему за њих има злобе и горчине
Гледајући како нове увек Непобедну Сталност штите*

Недостојни младог тела, напитака сјајних чаролија
Како ли су кад их поврх свега стигне удес клећи
Када жудно мотре туђу руку што ко страсна змија

Клизи око витког струка... Јер ви дахом загонетним
Смањујете хладни нокат зиме, без сна тужне сање
Чим помамни додир тела пређе сав у чисто дрхтање.

3.

КРИВОТВОРНЕ СВЕТИЊЕ

Љубимице света! тај сићушни простор испод нежног чела
Сличан белутку што предивну тупост упорно одсева
Како само чезне да умањи безумност у одсјају тела
Жалећ сваки дрхтај срећних набора хаљине што снева

Ви најнесталније што сте! препуне божанске слаткоће
Чините да биће ваше охоло и зло грлим у сну јаче;
Ко би могао да поднесе презир Плодоносне Клице што ће
Да пошаље у свет из ноћи толико очију отржењених плачем

Та чудесна белина која се са нехајем нуди зубу да зарије
Ко да је одблеснула све снегове под драгуљним вратом;
О, тек оно затишје међ' грудима нежним сагласјем зар није

Могло да умири у крви одвећ шумно и презриво злато
Због којег и анђели порочни од бдења у сну пребледе
Само још варвари кличу ваше име славећи божанске победе,

4.

МОЋ ЗЛИХ ДЕВОЈЧИЦА

Небеснице, сласти чисте! уцветале за настрана дела
Што лонним стопалом доводите у сан биће жарко
Онај што ко врели креч засењен додирне вал тела
Зебће сам над собом усред лета устрепталом варком

Ако осване срећан у вашој запањујућој близини
Осетиће како га звери страсно топлим дахом, туку
По образима. Тај ће дуго после тамо у својој тишини
Да проводи час са згранутом главом измеђ' руку

И док у домовима буду гневно спремали губилиште
За њега што исцрпном снагом наслућује тајну тела
Некога ће у треперању опет с ужасом да тиште

На прегибу груди два ждрала из даљине долетела
И док тмина капље свуд по застрашујућој жици
Њему се још чини да анђеол њише груди свакој девојчици.

БОЖАНСКЕ ЗАТОЧЕНИЦЕ

Драгане неверне! тек обиље ваших руку
Можда може да одагна ову жудњу неизбежну
С тужног лица у јутарњем мамурлуку
Варком својом не глобећи сену нежну
Док ожиљак смирује пољубац што клизи низ врат
Жалим вашу нагост као љубавник и брат

Лепа чудовишта! дивних пророчанских лица
Свете моје љубавнице, још грђе
Светилиште вашег тела постаје гробница
Због којег починих толико светогрђе
Ко на води кад се прену уплашене срне
Стрепим од тог блеска испод косе црне

Голубице моћне! које гони обест прека
Да чините још дивнијим небесне дубине
Ваше лелујање као чудо свањивања чекам
Од божанске ватре не знају шта чине
Те очи ваше пуне анђеоске сете
Што стрепњу праве већом лепе и проклете

Владарице чиле! чија одсутност у снима
Буди толку чежњу за чврстином тела
Ја бих хтео да га као вечност имам
Чију је славу у парку биста преотела
Пале тако у мазну лењост светих јагањаца
Постајете слатки извор свих мојих праваца

Зле смртнице! чија ме судба тешка
Морила ко жега што лету узима тајанство
Приносим усне. . . Ум бива вртешка
Коју пчелин убод свали у пијанство
Чедност звезде што дрхти сама у свемиру
Даје нову снагу мом старом немиру

Девојчице! булке чисте и препуне склада
Које плодност мења у зрелину скору
Одлазите! могу само крицима да владам
Ко плод што због тучног црва успокоји кору
Замрзнутим звездама сред леда
Хитам вашу чулну блиставост да предам

Божанске заточенице! ја вас опет славим
Ко земљу што верно служи онима у тмини
Који мирни пристају на све. О, крикните и ви
Због којих животињску гадост чиним
Да од свих булки једну неизречну здвојим
Која ће бити чисти знамен смрти на рукама мојим.